

MUČAVICA

More drago, boli li te više nego nju marina koja se širi?

Vjetar povremeno nanese neugodni miris katrana.

I kad je pomislila da otočić više ne pjeva,

začuje se pjesma iz kuhinje.

Zalogaji su tih dana imali slatkoću nježnoga ženskog glasa.

Mučavica sirotica,

treperava je od bola, preosjetljiva i krhka.

Neka se još jedanput podigne to trnje

(ide brže ako su u blizini nositelji sitnih zloća

nakupljenih na neočišćenim i nezacijeljenim životnim posjekotinama)

da ponovno prođe kroz njega jer vrijeme je da već jednom očvrsne.

Ipak, najbolnije i najrazornije je trnje njezinih vlastitih umišljaja,

ali ima ona bitaka i bitaka iza sebe, i izgubljenih, i dobivenih.

Seberasipanje i sebprikupljanje, već je gotovo majstorica u tome.

I doista kiša se tih dana nije smijala već plakala umjesto nje.

Bila joj je zahvalna.

Lišće i cvijeće bilo je otežalo od krupnih suznih kapi.

Prelijepi grozdovi mirisnog bagremova cvijeća bili su ih puni.

U satima noćnih bdijenja, duboko u sebe zagledana,

zamislila bi da bijeli jastuk poprima oblik suosjećajnoga ljudskog ramena.

Čeznući za ispravnim odgovorom na grubost svijeta
s kojom se baš nikada nije dobro dobro nosila,
upravila je pogled Tebe, dragi, kojeg su trnjem krunili i skinuli gola,
kojim su se podrugivali.

Molim Te nauči našu mučavicu da podnese dobrovoljno i svjesno,
s Tvojim mirom, trnove iglice i intrigice,
da ne osudi, da shvati i da ih sve s ljubavlju prihvati.

Košljun, svibanj 2023.